

ABSTRAKT

Ústředním tématem této práce je (zdánlivě) paradoxní tvrzení feministického myšlení, že žena je v jazyce a naší kultuře absentní. Jedná se o práci čistě teoretickou, která se soustředí na rozbor významných konceptů genderové analýzy, které se váží k zastřešujícímu konceptu absence ženy v jazyce. Jednotlivé koncepty se snaží vysvětlit do co možná největší hloubky a šíře a zároveň ukázat na jejich vzájemná propojení a případně jejich různá pojetí, přičemž oborově se pohybuje především na půdě literární vědy. Práce je strukturována do dvou navzájem propojených tematických celků. První se zaměřuje na rozbor klíčových termínů dnešní poststrukturalistické filosofie a kritické teorie, konkrétně na jazyk, text, psaní, diskurz, moc, genderovou identitu a fallogocentrismus, s cílem podrobně zmapovat teoretické základy, na nichž se koncept absence ženy v jazyce ve feministickém myšlení zakládá. Druhá část se pak zaměřuje na rozbor subverzivního potenciálu jednotlivých konceptů ženského psaní, zejména teorie *l'écriture féminine* Heléne Cixous, Luce Irigaray a Julie Kristevy a „ženského psaní“ Jana Matonohy, jejichž společným jmenovatelem je snaha fungování a logiku dominantního fallogocentrického diskurzu, zevrubně pojednanou v první části práce, problematizovat a destabilizovat, a vytvořit tak pro ženu v jazyce místo, ze kterého by mohla mluvit sama za sebe, případně reinterpretovat způsob, jakým je v jazyce definována jako chybění.

Klíčová slova: diskurz, gender, text, identita, fallogocentrismus, ženské psaní